

κοστούμει τελευταίας μόδας latest novelty (λέω καλά;) έγινε για τον Έδουάρδο, πρέπει να καταλάβεις άμέσως ότι φτιάχτηκε από τον ίδιο το βασιλιά της Μόδας και της Άγγλίας. Άλλο δειγματάκι της λοντρέζικης κριτικής. Τα πρώτα «Πεταχτά» μας είχαν φανερώσει πως χρειάστηκε ταξίδι επί ταφτού στο Όξφορντ για να ξεδυσλυνη το ζήτημα της μετάφρασης του Ίων. Τα «Ξανά» ύστερα που έπιασα απ' άφορμόρω τον κριτικό που είχε πηδσα και γώ—άδιαφορο αν μεταφράζοντας ή αντιγράφοντας—προβάλουν με ελαφρυντικό την τρυφερή ηλικία (όχι και τόσο δά, 22 χρονών άπάνου, κάτου). Μά τί έχουν να κάμουν τα χρόνια σε ζήτημα που γυρεύει μονάχα πραγματική αντίληψη; "Αν δεν έτανε έτσι, τότες τί ελαφρυντικό θα είχε ένας που όντας σε ώριμη ηλικία, και κάνοντας το σοφό για παλιά ιστορικά, άγνοεί όλότελα τα σύγχρονα που όλος ο κόσμος ξέρει, ως λόγου χάρη πως και στη Θήβα και στο Μιστρν και άλλου ζούσαν Έβραίοι. Ίσαμε την Έπανάσταση, και τουτο άγνοώντας φτιά-νει ύποθεσες και άτέλειωτες σημειώσεις; Οκρρώ, πως άφίνοντας καθε ρητορική, θάκανε καλλίτερα—άφου φτύχσε να ιδη το χειρόγραφο του Όξφορντ—να μς φανερώσει μιά φορά για πάντα τί έκαμε το Νου-μάουερ να πη πως ή μετάφραση έγινε για την Κέρ-κυρα, και τί τον κάνει άφτονε να πιστέψη πως είναι της Κρήτης, και αν το χειρόγραφο τό ίδιο ξεδυσλίνει την ύποθεση γιατί κατάντησε άφτη ή μετάφραση του Ίων με τα Όξφορδικά μυστήριά της να μς κρατεί σε χειρότερη άσφυζία κεινης που παθε ο Ίω-νας μέσα στο ψάρι.

Στο ρομάντζο της Miss Sida (Miss την λέει ο κριτικός που την ξέρει) ή ρητορική δίνει και παίρνει. Την όμορφη την έλληνίδα που για Θηβαία την πήρε και την άγάπησε στη Φιρέντζα, την ζετόπισε ύστερα, σά ζηλιάρης Σουλτάνος, στη Σικελία με πάντα σ' έλληνικό περιβάλλον και άνάμεσα σε γλωσ-σα έλληνική. Τώρα ή δύστυχη μεταμορφώνεται — έτσι το θέλει ή Κοκώνα του ή Έπιστήμη—σε σι-κελή φράγκα και σε λίγο (α λά Φραγκολή) σε που-λιέζα! Έχουν λογική τέτιες κουβέντες; Μπορεί και στην άρχαία έλληνική διάλεχτο της Σικελίας, να λέ-γανε το Ρόιδο=Σίδα. Μά για νάχη βάση ή σκέψη του κριτικού έπρεπε και στη πουλιέζικη γλώσσα να λέγεται ή να λεγότανε τουλάχιστο το Ρόιδο, Σίδα τον Ιδον, στην εποχή δηλαδή που οι Πουλιέζοι οι Έβραίοι ήρθαν στην Κέρκυρα. Οι Έβραίοι εκείνοι δέ μιλούσανε έλληνική διάλεχτο της Σικελίας, με την ιταλική της Πούλιας· έλληνικά άρχαία ή νέα δέ γνωρίζανε γρϋ.

"Όσα έγραφα για τον έορτασμό της γιορτής της Έσθης στα 15 Άδάρ, δέν τό κατάλαβε φαίνεται ή έγώ δέν ξηγήθηκα καλά. Βέβαια σε πολλά μέρη γιορτάζουν ως την 14 και την 15. Μά εκει ή γιορ-τή της 15 είναι ως όναρ οικίας της 14, για να με-ταχειριστώ μιά φράση του Θηβαίου ποιητή. Στους γραιοκούς τους Έβραίους συμβαίνει τό ενάντιο στην Κέρκυρα. "Αν και δέ γιορτάζουν θρησκευτικώς παρά την 14, μολατάφα από 700 χρόνια άσάλεφτα τό καρναβάλι του τον κάνουν την 15· περιστατικό που βεβαιώνει τον ζετοπισμό τους από πολιτεία πουκανε τη γιορτή της Έσθης μονάχα ως κύρια γιορτή την 15. Καί τέτια πολιτεία δέ βλέπω άλλη από τη Θήβα.

Στο ζήτημα του Βαγγελίου περιττό να επιμέ-

νω. Η γλώσσα του Φίλων και του Ίώσηπου δέν είναι ή γλώσσα του Παύλου και έν γένει κεινώνε που κάμανε τό έλληνικό τό κείμενο. Οι πρώτοι γυρεύανε δάφνες κλασικών συγγραφέων· γράφανε για μιά άριστοκρατία του πνεύματος· οι άλλοι στο νου είχανε μονάχα τη προπαγάνδα μιας ιδέας άνάμεσα στους ταπεινούς και άπόκληρους ή μιλήσανε και γράψανε γλώσσα καταληπτή σε δάφτους. Δέν είναι ζάστερο τουτο;

Εαναπιάνοντας για μιά στιγμή το ζήτημα των Έβραίων της Κέρκυρας δέ παραπιστέω, αν βρεθούν έβραϊκές πιγραφές στη Θήβα, να μς φανερώσουν τίποτε σχετικό με την καταγωγή τους. Είναι άμ-φίβολο αν στην άρχαία εποχή είχανε οίκογενειακά όνόματα και αν δέν άλλαχτήκανε με τον καιρό. Τα όνόματα λόγου χάριν τα κορσιάτικα «Ναζών, Έλιέ-ζερ, Μουστάκης» φαίνεται να είναι της ίδιας πη-γής· και τα δύο «Ναζών και Μονοτάκης» παρμένα πειό έπειτα. Οι Έβραίοι που στην επανάσταση πή-γαν απ' τη Θήβα στη Χαλκίδα δέν είχαν όνόματα μοιάζοντα στα κορσιάτικα. Πιθανό να είχαν μονάχα άτομικά όνόματα βιβλικά σύφωνα με τό σύστημα των Έβραίων της Ήπειρου. Μόλα τέφρα θάδινε μεγάλη συμβολή στην έπιστήμη ο ύπουργός της Παιδείας που ήθελε διορίση έναν έβραϊολόγο να μα-ζέψη, Ίσαμε που είναι άκούμα καιρός, τις έβραϊκές πιγραφές που θα είναι σκορπισμένες σε διάφορα μέρη της Ελλάδας. "Αν τέτιος διορισμός ήθελε γίνει και είχε ψήφο, θα την έδινε — άφίνοντας κριτική και χώρατα—στον ύπομονητικό έρεβνητή της Λόντρας.

..

Θάλεγα ως επίλογο αν είχα να τό κάμω γώ— πως ύστερα που και ο αντίπαλός μου και έγώ μιλή-σαμε ο καθένας δύο φορές—τη συζήτηση τη θεωρώ για μέρος μου εξαντλημένη. Οι άναγνώστες είναι σε θέση να κρίνουν. Να δώσουν τό δικιο δάκρυο σε ένα από τους δύο μας, ή μισό και μισό, ή πλειό-τερο σε έναν. Γιατί τό δικιο και άδικο (τόπε ο Μαντζόνης) δέν είναι πεπόνι ή μύλο να μπορεί να κοπή ίσα ίσα στη μέση.

Για μερτικό μου άρκεί να παραδεχτούν οι φίλοι άναγνώστες του «Νουμά»,

1) Πως σκοπό νάνοίξω φιλολογικούς καυγάδες δέν είχα· που τα λόγια μου ήταν μονάχα μιά συμ-παθητική έκφραση εις τον άγώνα τον Έθνικό του Νουμά· έθνικό βέβαια γιατί στηρίζεται στην αλή-θεια και Έθνος δέ μπορεί να βαστιέται χωρίς Άλή-θεια.

2) Ότι ο αντίπαλός μου έκαμε πολύ θόρυβο για τίποτε. Much noise about nothjng.

Τέλος εξόν από τό χιούμορ που όντας του χα-ρακτηρα μου έφρησα, μετριάζοντάς το, να πάρη κα-τήφορο, για να μ'ην άποκοιμιοϋνται οι άναγνώστες του Νουμά, δέ βγήκα από τα σύνορα κείνα της άγάπης που ο Δάσκαλός μας, που ζει στο Παρίσι, παινίθει και συσταίνει για ξεχωριστό γνώρισμα των δημοτικιστάδων.

M. ΧΑ.Ι.ΜΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΠΗΓΗΓΩΣ ΙΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΤΟΥ ΓΚΙΩΝΗ

Στο φίλο μου Νίκο Σ...

Στο μικρό μου σπιτάκι κοντά στη άκροποταμιά έφτασα μόλις βράδυαζε· της μέρας τότε τα μάτια έσβυναν θαμπά θαμπά στο σκοτάδι της έρχόμενης νύχτας. Τα κοματάκια του ποταμού χαμογελούσαν με την Άχτη τρελλά, της χάιδεαν έρωτικά τις άν-θισμένες ράχες. Τα καλάμια κ' οι λευκές παίζανε με τό άνοιξιάτικο άγέρι και τα έρωτικά τους τρα-γούδια φάνανε ως στη φωλιά μου. "Έβλεπα απ' τό παραθυράκι μου όλα γύρω μου να μεθούνε απ' έρωτα και Ζωή· κι αυτές τις πέτρες απ' τό ώραίο χρώμα που τους έρηγνε τό πρασινωπό λυκόφωτο να χαμογελοϋνε. "Α! τη καρδιά μου που την κίστα-νόμουνα τότε πιο πολύ πλημμυρισμένη απ' έρωτα και πόθο για μιά Ζωή άληθινή, την άκουα θλιβερά θλιβερά να κλαίη. Τότε να κι άντήχησε στο άντι-κρυνό σκοτεινό δάσο τό κλάμα του Γκιώνη. Μά εί-τανε τόσο ξαφνικό τη στιγμή κείνη που τόσο πόθοι πλημμύριζαν την ψυχή μου ώστε ναρκώθηκε κάθε μου σκέψη· νόμιζα πως με ρούφαε τό θλιβερό κείνο τραγούδι... "Έξαφνα μιά φωνή σιγαλή άκούγα γύρω μου, όλονένα θαμπά να μου μιλάη «Ω!... τα νάτια » θέλουν έρωτα φλογερό... Μάτια γλυκά να τους » χαμογελοϋνε...» ή θαμπή φωνή όλο κι άκουγό-τανε πιο σιγανά, όσο που έσθησε και δέν την έννοιω-θα πιά. Μ' είχανε συνεπάρει τα λόγια της κ' έρ-ρηξα ξάφνου ύστερα τα βουρκωμένα μάτια μου μες' τη φωλιά. Και είδα τότε τη Μοναξιά και τη Φτώ-χια μαζί να τριγυρίζουνε άγκαλιασμένες μες' τό σπιτάκι μου. Με τα πρασινωπά τους μάτια με κοι-τάζανε σαρκαστικά σά να με περιγελοϋσαν. Τό κλά-μα του Γκιώνη άντήχαγε πιο φριχτό. Μευ φάνηκε πως κούναε με τη πνοή του τη μικρή της φωλιάς μου πορτοϋλα. Νόμιζα πως μ' έφώναζε να πω να τον άκούσω στο σκοτεινό δάσο μέσα... "Α! έτριζαν πιά τα δόντια τους φριχτά ή Φτώχια κι ή Μονα-ξιά μες' τη φωλιά μου· τότ' έφυγα. Πέραγα τό μι-κρό γεφύρι κι έφτασα στ' άγαπημένου μου λόφου την κορφοϋλα. Τό φεγγάρι, ή μόνη μου παρηγοριά στη μοναξιά μου, όλόγιομο κατακίτρινο έβγαине τότε απ' τό βουνό και με παρατηρούσε. "Ερρηγνε τα έρω-τικά του φιλήματα στο μικρό μου σπιτάκι· σά να μ' άναζητούσε. "Α!... τότε έβλεπα τη Φτώχια και τη Μοναξιά που είτανε οι μόνες κυρίαρχες στη φω-λιά μου απ' τό παραθυράκι μου παραξένα να τό κοι-τάζουν. Ζήλευαν οι άχαρες του φεγγαριού τις άργυ-ρές άχτιδες που άναζητούσανε τον άγαπημένο τους φίλο. Η άγάπη τους ή μυστική για μένα κατάρρωγε τα βρωμερά τους σπλάχνα.

B.

Σκοτάδι άπέραντο στο δάσο μέσα. Του φεγγα-ριού ή λαμπράδα έσθηνε στις πυκνές του πεύκου και των κυπαρισσιών κορφές που σιγαλά τις κούναγε τ' άνοιξιάτικο άγέρι. Τού πεύκου άκούγα τό έρωτικό τραγούδι που ζήταε τη γλυκιά του πλάτανου άγκα-λιά... "Ω, κείνη δέ την έμελλε για τό κλάμα του Γκιώνη που στη μαυρίλα του δάσου μέσα άντήχαγε πιο θλιβερό στη ναρκωμένη μου σκέψη... Νόμιζα πως του κόσμου όλοι οι πόνοι κ' οι λύπες είχανε μα-ζωχτεί στο θλιβερό του κλάμα...

Γ'.

«Ἡρθε λοιπόν, φίλε μου, ν' ἀκούσης τὸ θλιβερό μου κλάμα... Ἀχ! Ἡ Ζωή μου ποῦ περνᾷ ὅλο μ' ἐκεῖνα εἶν' ὅμοια μὲ τὴ δική σας τῶν ἀνθρώπων. Ἐγὼ κλαίγω τὸν ἀδερφό μου ποῦ χάσατε στῆς θαλάσσης τὴ μαύρη ἀγκαλιά, ἀλλὰ καὶ σεῖς κλαίτε γιὰ τὴν Ἀθηναίαν Ζωή ποῦ χάσατε πιά τώρα... Κοίταξε γύρω σου μιὰ ματιά τὴ Μέρα ἢ τὴ Νύχτα. Θὰ ᾤδης πὼς σὲ κάθε βῆμα σου, φτωχὲ ἄνθρωπε, πλημμυρίζει ὅλη ἡ αἰσθητὴ καὶ ἀναισθητὴ, ὅπως σὺ τὴν νόνομάζεις, ὑπαρξὴ ἀπὸ Ζωὴ ἀθηναίαν ἐνῶ ἡ δική σου ἡ ψυχὴ διψᾷ γιὰ μιὰ τῆς σταγόνα... Ἀπὸ τὴν ψυχὴ κορφή ποῦμαι βλέπω τώρα ἐρωτικά τὸν πούρανο τ' ἄστρα ν' ἀγκαλιάζω, τὸ φεγγαράκι πάντοτε νὰ χαϊδεύω τῶν νεφῶν τὶς κρυπτάλλινες ράγες πέρα καὶ νὰ τρελλαίην τὶς Νεράιδες καὶ τὸ ἀγλυκόλαλο ἀηδόνι στὶς ἐρημιές τοῦ δάσου...»

Τοῦ Γκιώνη εἶτανε κίνη ἡ φωνή; Μέσα στοῦ δάσου τὸ σκοτεινὸ παλάτι μὲλις ἀκουγόντουσαν τὰ σιγαλὰ βήματά μου. Περπατοῦσα ὡς καὶ φοβόμην νὰ ταράξω τὴ σιγασίαν ποῦ πλημμυροῦσε γύρω μου. Ναρκωμένο μ' εἶχανε τὰ λόγια του. Ἐφτάσα στοῦ δάσου τὴ ἔκρη ποῦ κάτω ἔτρεχε τοῦ ποταμοῦ τὸ ρέμα. Κάθησα καὶ σὲ μιὰ πέτρα πάνω. Τοῦ Γκιώνη πάλι τὸ κλάμα ἀκουγότανε στοῦ σκοτεινοῦ δάσου τὰ ἥσυχα παλάτια—τὸ φεγγαράκι εἶχε ψηλώσει πολὺ στοῦρανοῦ τὴν ἀστροφωτὴ ἀγκαλιά... τὸ μέρος ποῦ καθόμουν εἶτανε θεοσκότεινο. Μὰ στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ πέρα βαθιά, μὰ βαθιά, πολὺ βαθιά, μὲλις φαινότανε ἡ ἀχνὴ λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ νὰ χαϊδεύω ἐρωτικά τοῦ ποταμοῦ τὰ νερά· ἀπὸ τραγούδια τρελλὰ ἐρωτικά φτάνανε κάποτε ἴσαμε μίνα μερικὲς λέξεις—τί νῆτανε; «ὦ κοίταξε καὶ πέρα βαθιά εἶν' ἓνα κομμάτι ἀθηναίης Ζωῆς ποῦ διψᾷ ἡ ψυχὴ σου. Ἀκού! Ἀκού; τὰ τραγούδια τῶν Νεράιδων σὲ προτρελύνουν.» Εἶτανε πάλι ὁ Γκιώνης...

ΓΕΩΡ. ΦΘΙΝΟΠΟΡΙΝΟΣ

Ἡ Κοινὴ Γνωμὴ

ΔΙΧΩΣ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Φίλε «Νουμά»,

Μιὰ ἀπορία μου ποῦ μπερδεύει καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσεις σ' αὐτή. Ἰσαμε τώρα ὁ Βενιζέλος καὶ οἱ φίλοι του μᾶς πήρανε τ' αὐτιά μας φωνάζοντας πὼς ὁ Πρίγκηπας Γεώργιος προδίδει τὴν Κρήτη. Ἦθελα νὰ ξέρω, θὰν τὸ λένε καὶ τώρα ποῦ ἡ Κρήτη χάνεται ὄχι ἀπὸ ἀφορμὴ τοῦ Πρίγκηπα ἀλλὰ ἀπὸ ἀφορμὴ τοῦ Θεριοσιανοῦ πατριωτισμοῦ;

Νὰ μοῦ τοὺς χαιρετᾶτε, παρακαλῶ, τοὺς φίλους μας ἐκεῖ κάτω.

Δικός σου
Ἀπί-ραντος

Ο,ΤΙ ΦΛΕΤΕ

Ὁ κ. Βελίλης παρακαλεῖ νὰ διαδαστοῦν μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο τρεῖς φράσεις ποῦ τυπώθηκαν σφαλτά στὸ ἄρθρο του τοῦ 156 φύλλου μας: 1) τὴν παλιά

ὀνομασίαν Καρνανιά, 2) ὁ Renan τοῦ βάζει καὶ μιὰ σημειωσοῦλα ζουμερή, 3) ἀπὸ τὸν τόπο τους καὶ ἀπὸ τὸ κάστρο τους. Ἐνα δυὸ ἀνορθογραφίες τὶς ἐννοεῖ μόνος του καθένας.

— Στὰ Κορφιάτικα ἔδρακα τοῦ ἀριθ. 157, στὸν τίτλο, τὸ Ρίμα ἔγινε Ράμα. Οἱ τυπογράφοι: τὸ πρωτόκάνανε Ράμα, τοὺς τὸ διορθώσαμε Ρίμα καὶ τὸ ξανάκάνανε Ράμα. Τί νὰ γίνῃ! Ἄν καὶ φαίνεται τὸ λάθος ἀπὸ τὰ παρακάτω, τὸ διορθώνουμε γιὰτὶ εἶναι ἴσα ἴσα στὸν τίτλο.

— Ὁ μικρὸς μας διαγωνισμὸς γιὰ περιγραφὴς δὲ θὰ γίνῃ γιὰτὶ μοναχὰ δυὸ τρεῖς μᾶς στείλαν.

— Οἱ φίλοι αὐτοί, ἂ θέλουνε νὰ δημοσιευτοῦν οἱ περιγραφοὺς τους, ἔς μᾶς τὸ γράψουν.

— Καλὸ θέτανε νὰρχινοῦσαν οἱ γιατροὶ τῆς Ἀστυνομίας νὰ ἐπιθεωροῦν ποῦ καὶ ποῦ καὶ τὰ θέατρα.

— Θὰ βροῦνε τὸ δίχως ἄλλο μερικὰ πατριωτικά δράματα καὶ ἀστεῖες τάχα ἐπιθεωρήσεις, ἀκασσιτέρωτες καὶ βλαπτικὲς στὸ στομάχι.

— Κάποιος ποῦ στέλνει ἀπὸ τοὺς Βιωτιάνους ἀνταπόκρισεις στὴν «ὑπερωκεάνειον» Ἀκρόπολη εἶναι ἀμίμητος γιὰ μερικὸς στίχους τοῦ ποῦ χώνει σὰν παραγέμισμα σ' αὐτές:

— Ὅριστε καὶ δείγμα:

Οὐδ' ἠχῆθησαν γονεῖς
εἰδικοί καὶ συγγενεῖς
φίλοι οἱ πολυπληθεῖς
ἐγκαρδίως καὶ ἡμεῖς.

— Καὶ ἡ μετὰ λοιπὸν ἐγκαρδίως τοῦ εὐχόμεσθε νὰ χιλιᾷσι τοὺς τέτοιους στίχους

μὲ μεγάλας προσδοκίας
μὲ πολλὰς καλὰς ἐλπίδας!

Δικοί του στίχοι καὶ αὐτοί.

— Ἡ «Ἐνὴν» τοῦ κ. Κατσαντώνη ποῦ παίχτηκε τὶς προάλλες στὴ Ν. Σκηνὴ δὲν πέτυχε.

— Κρίμα, καὶ οἱ ἐφημερίδες μᾶς βεβαιώσανε πὼς ὁ κ. Κατσαντώνης ξεχωρίζει ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους του γιὰ τὸ μεταξένιο του ὕψος καὶ τὰ καλοραμμένα του κοστούμια.

— Προσόντα καὶ τὰ δυὸ σπουδαῖα νὰ πετύχει τὸ δράμα του, μὰ ἤρθανε, φαίνεται, τὰ πράγματα ἀνάποδα.

— Ὅποιος δὲ διάβασε μιὰ διατριβὴ τοῦ δασκάλου τῶ Γαργαλιάνων ποῦ δημοσιεύτηκε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Δευτέρας, πῶς πῶς, στὴν τελευταία σελίδα, ἔχασε.

— Ὁ δάσκαλος ἀπάντησε σὲ κάποιον ποῦ τὸν κατὰ γαίλα γιὰ σχολαστικὸ καὶ γι' ἀγράμματο, καὶ μὲ τὴ διατριβὴ του ὁ ἀθεόφοβος ἀπόδειχνε θεοφάνερα πὼς ὁ ἀντίπαλός του εἶχε δίκιο: Αὐτὸ θὰ πεῖ δάσκαλος!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μανρομιχάλης.

Σκοτωμοί.— Ἀθήνα 1, Περαιάς 2, Ἐπαρχίης 5.

Λαβωμοί.— Ἀθήνα 8, Περαιάς 6, Ἐπαρχίης 14.

Καπνός.— Ἀθήνα 11, Περαιάς 7, Ἐπαρχίης 10.

Ἀπαγωγές.— Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίης 2.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ριζοσπάστη. Ἐχετε δίκιο· ἀπὸ τὸ ἄρθρο τῆς «Μεταρρύθμισης» παραλείψαμε τὸ κομμάτι ποῦ ἔκρινε τὸν πόλεμο τοῦ 97. Θὰν τὸ δημοσιεύουμε ὁμῶς καὶ αὐτὸ στ' ἄλλο φύλλο. κ. Ἀνεμοκέφαλο. Καλέ, τί μᾶς λέτε; Ἀγράμματοι οἱ δημοτικιστάδες; Ὅχι δά! Γιὰ νὰ φέσουμε ὅλα τὰ ἄλλα κατὰ μέρος, ὅς ἐλέμε μοναχὰ πὼς φέτος ἔδωσαν ἐξέταση ὁ γὰρ δημοτικιστάδες στὴ Φιλολογικὴ Σχολή, καὶ οἱ ἔζησαν πῆρην Ἀρίστα καὶ δυὸ Λέων καὶ Ἄλφ. Ἀγαπᾶτε τίποτ' ἄλλο; — κ. Σ. Στ. Πὼς δὲν ὑπάρχει λέξι; Τὸ ἐθεῖμο τῶν ἀρχαίων ἢ Ῥωμαϊκῆ γλώσσα τὸ λέει σὺ νῆθιο καὶ τὰ ἡθῆ τὰ λέει φερσίματα, Λίγο νὰ ψάξῃ κανεὶς καὶ ὅλα τὰ βρῖσκει. — κ. Θεατρώβηλο. Κ,

ἂ γράψουμε γι' αὐτὸ τὸ σκηρικὸ ρεζιλέμα τί θὰ βγῇ; Αὐτὸς δὲν εἶναι συγγραφέας, εἶναι κουνέλα· σὲ κάθε κοιλοπονιασμᾷ του βγάζει τρεῖς τραγωδίες, δυὸ δράματα καὶ ἑκοσι κωμωδίες. Δὲ βλέπετε τί τραβᾷ ὁ Λεοσάβιος μὲ δαύτους; Τώρα ρήχτηκε τοῦ φτωχοῦ τοῦ Παντόπουλου. — δ. Ἰντα Γαρτζώνη. Λευκίδα. Πολὺ δημοφῶν ἡ μετάφραση ποῦ μᾶς στείλατε καὶ ὅς εὐχαριστοῦμε. Ἐλπίζουμε πὼς θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλετε καὶ ἄλλα. — κ. Α. Μ. Μπ. Θὰ δημοσιευτεῖ. Μὰ δὲν κάνει νὰ μάθουμε καὶ τὰ ληθινὰ σας ὅνομα; — κ. Στ. Καλ. Χαιρόμαστε ποῦ συμφωνᾶτε μὲ τὴ γνώμη μας πὼς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συντροφεύει ἓνα μικρὸ γλωσσάριο τὸ κῆθε τι ποῦ μᾶς στέλνεται γραμμένο σὲ ἰδιωματικὴ γλώσσα. Ἐξὲν ἀπὸ τὶς ἄλλες σημαντικὰς ὠφέλειες ποῦ γράψαμε, εἶναι καὶ αὕτη, πὼς ἔτσι μόνον θὰ γίνῃ μιὰ μέρα τὸ Μεγάλο Ἑθνικὸ Λεξικὸ ποῦ θὰ ἔχει μέσα του καὶ τὰ κοινὰ καὶ τὰ ντόπια.

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΣ»

ΡΥΘΜΟΣ

Προσκύνημά μας ἔγινεν ἀπόψε τὸ Φεγγάρι...

Κύλα τὰ κύματα, Ρυθμέ, νικῶντας τὸν ἄγροα

καὶ σὰν ἀρνιά σαλάγα τα στὴ νύχτα τοῦ Ἀλωνάρη,
Βοσκέ, ὦ ἀπόκοσμε βοσκέ, ποῦ δὲν κρατᾷς ὀλογέρα.

ΧΑΡΟΣ

Ὅλο χυμὸς τὰ δέντρα μας καὶ οἱ καρποὶ ὅλο γούρ-

[μασμα

καὶ μιὰ λαχτάρα ἀπ' ἀντοχῆς στὴν μελισσιῶν τὸ σμάρι·

ἤπιανε φῶς τὰ ρόδα μας, ποῦ εἶναι ὅλο φῶς,

μὰ καρτεροῦν, ὅπως ἀρνιά τὸ μακελλάρη.

ΤΥΦΛΟΣ

Καὶ στὰ κλεισμένα βλέφαρα ἀπαλοῦρθε ὁ ὕπνος

μὴν τὸν ζυπνᾶτε τὸν τυφλὸ τοῦ εἶναι βαρὺς ὁ ζῦπνος,
τὸ νοιώθει τῶν ματιῶν τὸ φῶς, πὼς πεῖδ πολὺ τοῦ

[λείπει

καὶ γλῶσσά παίρνει καὶ μιλεῖ μόνον τὸ καρδιοχτύπι.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτίας εἰς ὥρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρῶνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιτοχῆς ὀψέως (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογίου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρῶνται ἐν τῇ Κεντρικῇ Καταστάματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐπὶ Ὑποκαταστήματι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκίρῃ δὲ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς	0)0	κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν
2	»	0)0	»	» » 1 ἔτους
3	1)2	»	0)0	» » » 2 ἐτῶν
2	»	0)0	»	» » » 4 ἐτῶν
4	»	0)0	»	» » » 5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου νομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.